

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βασβολὸδ Κρεστέδσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυᾶ.— Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ἰσπανικὸν διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτεiai Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστορήσεις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἱκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀρτεμῖς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμνηνοῦσα ἐκ τῶν εἰλικρινῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων, δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ τῆς πάλης πρὶν ἢ μάθῃ τὸ μυστικὸν τῆς νεανίδος. Ἦρπασεν αἰφνης αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ προσηλοῦσα τοὺς διαπεραστικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν ἀγνῶν τῆς ἀντιζήλου τῆς :

— Ἔστω ! εἶπεν, ὑπῆρξες τυφλὴ καὶ δὲν ἐνόησες ὅτι περιπαθῶς ἡγαπήθης θ' ἀρνηθῆς ὅμως ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Διδιέ :

— Ἐγώ, κυρία ! ἀνέκραξεν ἡ Κλο-

τίλδη φρικιώσα, ὡς εἰ ὄφρις ἐδηξεν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

— Ἀπάντησον ! ἀπάντησον ! μὴ ζήτησης νὰ καλύψῃς τὴν ἀλήθειαν διὰ ψεύδους, τὸ ὅποτον δὲν θὰ πιστεύσω. Ἐμάντευσά τὸν ἔρωτά σου καὶ ἠθέλησα νὰ σὲ κάμω νὰ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ αὐξήσῃ ὁ ἔρως οὗτος ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἤδη ὅτε ἀκουσίως σου ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη, ἂν ἦσαι ἐντιμὸς κόρη, καθήκον ἔχεις νὰ μὴ ἴδῃς πλέον τὸν Διδιέ.

Δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειὰς τῆς Κλοτίλδης ἡσχύνετο βλέπουσα τὸ ἄγνόν τῆς καρδίας τῆς μυστικὸν περιυβριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀλαζόνος καὶ ἀπειλητικῆς ἐκείνης γυναικός. Ἐπασχεν ἐν τῇ αἰδῷ αὐτῆς, ὡς εἰ ἡ βάρβαρος χεὶρ στρατιώτου εἶχε διασχίσει αὐτῆς τὴν ἐσθῆτα. Τὸ τῆθος αὐτῆς βιαίως ἔπαλλε, τὰ χεῖλη τῆς πεισματωδῶς ἐκινούντο κατῶρθωσεν ὅμως νὰ εἴπῃ διὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἐχετε ἄδικον, κυρία, ὑποπτευομένη ὅτι ψεύδομαι. Δὲν ἔβλεπον καθαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ὅτι με ἐφωτίσατε. Ἀφοῦ ἀκουσίως διετάραξα τὸν οἶκόν σας, ὀφείλετε νὰ με συγχωρήσετε, ὅταν φεύγω διὰ παντός. Ἀπεδέχθην τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου Διδιέ, πρὶν μοὶ ὑποδείξετε τὸν δι' ἐμέ καὶ δι' αὐτὸν κίνδυνον. Μετανοῶ καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σας, κυρία.

Λάμψις χαρᾶς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κομήσεως Ἀρτέμιδος ἑπέτυχε τοῦ σκοποῦ ἔνίκησε τὸν ἔρωτα τῆς Κλοτίλδης ἀντιτάσσουσα αὐτῇ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς νεανίδος. Ἐχώρισεν ἤδη τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ δὲν εἶχε πλέον ἀντιζήλον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ ναοῦ, αἱ δύο γυναῖκες ἤκουσαν κρότον ὅμοιον πρὸς τὸν κρότον λίθου ἀποχωριζομένου βιαίως, ἠκούσθη δὲ φωνὴ γλυκεῖα, ἀλλὰ σταθερά, λέγουσα :

— Κλοτίλδη, μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν κυρίαν δὲ Μονσενύ ! σὲ ἀπατᾷ !

Ἡ Ἀρτεμῖς καὶ ἡ Κλοτίλδη ἐσιώπων ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ νέος ἐπήδησεν ἐν μέσῳ τοῦ φωτεινοῦ κύκλου τῆς δαδός νεανίας ἠκολούθει αὐτόν ἦτο ὁ Διδιέ, τὸν ὅποιον ὁ Μουσερόν εἶχε κατὰ τὸν ὅρον νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς προσωρινῆς αὐτοῦ φυλακῆς.

Ὁ νεανίας προεχώρησε μειδιῶν πρὸς τὴν Κλοτίλδην :

— Ἡ κυρία δὲ Μονσενύ ἔγεινεν αἰφνης, δεσποινίς, δι' ὑμᾶς φίλη καὶ θέλει νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῶν παγίδων. Θὰ σὰς εἴπῃ ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος νεανίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία θὰ σὰς ἐβλαπτε καὶ θὰ σὰς προσέβαλεν.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς μὴ τολμῶσα ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπὸν ! σὰς βεβαιῶ ἐγώ, ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἂν σὰς τείνῃ τὴν χεῖρα, εἶναι χεὶρ ἐχθρᾶς. Δὲν θὰ τολμήσῃ, παρόντος ἐμοῦ, νὰ εἴπῃ ὅτι μετ' ἐμοῦ διατρέχετε κίνδυνον. Σπεύδει νὰ σὰς ἰδῇ φεύγουσαν τοῦ πύργου, ἀλλὰ μόνην καὶ ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Τὴν μέλλει διὰ τὴν τύχην μιᾶς ἀγνώστου ! Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ συμπληρώσω τὸ ἔργον μου. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔσωσα. Κλοτίλδη, εἴπατέ μοι, ἂν δὲν ἀνεγνώσατε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος ;

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεμακρύνθη ἐνστικτικῶς τῆς κομήσεως καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ Διδιέ.

Ἡ Ἀρτεμῖς, ὡρᾶ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὑπέλαβεν :

— Λησμονεῖτε ὅτι εἶμαι κυρία τοῦ πύργου Μονσενύ ! δὲν θὰ ἐξέλθετε, ἀλλὰ θὰ κρατηθῆτε ὁμοῦ.

Ὁ Διδιέ προεχώρησε πρὸς αὐτὴν μετ' ὕψους ἀπειλητικοῦ :

— Ὑπερήφανος καὶ ἐντιμὸς εὐγενής, θὰ τολμήσῃς νὰ ἐγείρῃς τὴν χεῖρα ἐναντίον γυναικός ;

— Γυναικός ! ἐπανελάβεν ὁ νεανίας Ἀλλ' εἰσθε ἐχθρὰ καὶ ἔχει τις τὸ δικαίον νὰ καθιστᾷ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνικᾷ νὰ τον βλάψωσιν.